

לדמותו- חבר, מתוך הספר "בני קרית חיים"

חסון, שחום ומתולתל, וחיוך שובב וקונדסי על פניו ; רציני ולגלגני במקצת. וקצת יותר מקרוב - נפש בריאה, משהו ראשוני וחלוצי בכל מהותו.

נכסף להיות איש אדמה, לחרוש את אדמתו, להתפלל על הגשמים, לחכות בחרדה ליבול... - היו בו מהיסודיות והחריצות של איכר : ישר ועקבי וממלא באמונה את שנטל על עצמו. אם להדרכה, ואם לפיקוד.

היה מפקד המחלקה שלנו.

"שלמהלה - איך אתה מרגיש בתור מ.מ.?"

"סמוך, יהיה בסדר!" פניו מרציניים ; נבוך במקצת מקורטוב הסנטימנטליות שגילה, הוא משתדל להתחמק תוך קריצה קונדסית.

ושלא בפניו :

"חבריא - איך, מבסוטים משלמה?"

- "אלף! אני הולך אחריו באש ובמים. הוא חס על כל אחד ואחד ; אם אפצע פצע- מות - ברור לי ששלמה יוציאני מתחת לאש. אם אהרג - לא יפקיר את גווייתי".

לפני התחלת הפעולה הגדולה בנגב ישבנו באסיפת הכשרה. שלמה ישב בדד וחוט של עצב מתוח על פניו. לשאלת חבר השיב : "אין לך מושג עד כמה הפכנו לחיות, עד כמה השתנינו - לאחר קרבות ודם והרג, ואובדן רעים יקרים מכל יקר. וכי יכולתי להשאר לנוכח זה שלמה הטהור והתמים עם חלומותי הילדותיים על פלחה ושדות פרחים?"

בהתקפת-נגד על משלט-אלמחז בו נפל יהונתן חברו שבה שלמה עם מחלקתו שלושה משוריינים. אחד המשוריינים נקרא אחר-כך על-שם יהונתן.

לזכרו – מחברתו, מתוך הספר "בני קרית חיים"

כשהיינו בשכבה הצעירה הרבינו לשחק ולשיר. בשכבה הבינונית התבגרנו מעט, נעשינו רציניים. בשכבה המתבגרת היינו לגדולים, למדריכים.

שלמה היה מדריך. מדריך מסור ורציני. אהב את קבוצתו והבינה. בו בזמן שהיה מופיע לפרקים כקשה ותובע, היה בחברה רך ועדין מאוד למקורביו, אף-על-פי שגם מהם תבע הרבה.

חבריו הקרובים ביותר היו יהונתן ועזריאל, ויחד נקראו בקריה השלישיה. שלישיה זו היתה מרכז-חברתנו, פארה וכוחה הפעיל, הדינאמי. שלישיה זו ידעה ליצור הווי-חיים מיוחד לה, כה נפלא וכה אינטימי.

בחורשה ליד הסניף היו נוהגים לערוך את הקומזיצים הצנועים שלהם סביב הפינג'אן. כה טוב היה לשבת בחברתם ולאור לשונות-האש הקטנות לשזור את חיינו לעתיד בהכשרה, בהתישבות.

שלמה נכנס לגדנ"ע. אימונים מוסתרים. עד מהרה הפך והיה לאחד המפקדים הטובים. לפני יציאתנו להכשרה - היה לחברתנו מעין מיניסטר-חוץ ; כחבר

המזכירות היה נוסע ובא בכל חלקי הארץ, מחפש גרעין מתאים אשר אתו נתאחד עם היציאה.

פעולתו היתה ישרה וכנה עד להתנגשויות. לא סבל זיוף וצביעות, לחם בהם בתוקפנות וחריפות. עם בואנו להכשרה - דומה ששלמה שקט; זה הנער הסואן, הער, המשולהב - דמה לאדם הנח אחרי השגת מטרה שדרשה מאמץ רב.

מטעם חברתנו נבחר למדריך קבוצה מילדי המשק. שלמה חזר להדרכה - והפעם ביתר בגרות והבנה.

עם פרוץ המלחמה נתגבשה בשלמה אותה מזיגה בריאה של חלוציות וצבאיות, לוחם ומגשים. הייתי גאה להיכנס לאוהל ולמצוא אותו יושב ומכין פעולה לחניכיו מבני הקיבוץ ובאותו לילה לצאת לסיור או לפעולה.

אחת לאחת נשתזרו פרשות הקרב לשלשלת ארוכה: טירת-צבי, משמר-העמק, הגליל, לוד ורמלה; לבסוף ירדנו לנגב. בין קרב לקרב יוצא שלמה לקורסים - מ"כים, חבלנים, סיירות. במכתביו הוא מרבה לתאר יחד עם הפעולות את מראות הנוף והטבע. ונעים היה להיווכח כי נפשו היפה לא השתנתה. אמנם, הרבה השתנה: השתנו השקפות החיים, החברים התבגרו ושנו תוך סערת-הימים. אבל בתוכם נשאר היפה, נשאר החלום. בנגב הוקל לנו. חזרנו לאוירה החלוצית הקרובה לנו.

באחת האסיפות הועלתה בעיית-חבר שביקש לשחררו לזמן מה, היות ובן יחיד הוא להוריו הבאים זה עתה ארצה. שלמה דרש בתוקף לא לחזור על שגיאה ששינו במקרה דומה (בעת היותנו בגליל): "עלינו לתמוך בבקשתו זו!"

עם כל דרישתו למסור הכל למען האידיאל - דרש גם התחשבות בצרכי הפרט: "אני חושב שהתחשבות מינימלית צריכה להיות גם בבקשות החברים. אסור לנו לדון בכל רק מבחינה כללית גרידא".

נפילתו של יהונתן הרסה בשלמה חלק מנשמתו. נדהמתי למראה הברק שנדלק בעיניו. קשה היה לי לראותו בכך, - אך ראיתי מציאות זו כהכרחית: מלבד הכאב האיום בנפול חבר משתנה עוד משהו.

יום אחד לפני חידוש הקרבות הביא לי שלמה טלה קטן שנלקח שלל. טרם יצאה לפעולה לקח את הטלה בזרועותיו וכך חילק את פקודותיו...

על שלמה- חקלאי, מתוך "רעינו" נתיב הל"ה

כחבר לתנועת נוער שמגמתה התישבות קבוצית, הופיע שלמה בן ארי בביה"ס המקצועי. בוגר ביה"ס העממי בקרית חיים, בן 14 ככל נערי כתה א' אצלנו, אולם שונה מכולם במבנה גופו החסון ורצונו העז.

במעשי-קונדס לא עסק הרבה, כי לפניו - עניני התנועה. לא פעם עזב את ביה"ס בלי נטילת רשות על מנת להשתתף בכנוס, יציאה, או מסע. אשר להצדקת חסוריו - לא דאג. לא אכפת היה לו. עניני התנועה עמדו לפניו במקום הראשון.

מוכשר היה, אולם לא רצה ללמוד. זלזל בלמודים מתוך כוונה תחילה כדי שהוריו יעבירוהו לקורס הדו-שנתי על מנת שיוכל לצאת בהקדם להתישבות.

תחת לחץ הוריו המשיך ללמוד עוד שנה, אולם כל הסברות ההורים ושלי על חשיבות הלימודים לא נשאו פרי: "הארץ שוממה ומחכה לנו" - היו דבריו.

והשנים - רבות מאורעות: חפושי נשק, שחרור מעפילי עתלית, ספינות מעפילים, ועוד. הנוער הלומד מלא תפקידים חשובים, והוא בראשם. את מבוקשו השיג.

לאחר שהועבר לקורס הדו-שנתי הראה את יכולתו: שקד על העבודה במוסך (התעניין במכונות וטרקטורים). עצמאי היה ולא רצה שיכונו את דרכיו. התקומם נגד כל מי שרצה להכריחו לסור מדרכו הוא.

על הגנת הנגב נפל באמצע דרכו. נפל - אך לא נטה הצדה.

יהי זכרו ברוך.

$$= \frac{1}{\sqrt{\pi}} \int_{-\infty}^{\infty} e^{-\frac{1}{2}\lambda^2} d\lambda = 1$$

1947-1948

1. 1946 1947 1948 1949 1950 1951

ישיבת מנחם מנדל

$$p_1 = p_2 = p_3 = 1$$

... ϕ_1 ϕ_2 ϕ_3

ഒരു ചിന്തയ്ക്കു മുമ്പ് ൩

ပုဂံဘုရား 'စိမ္မိ' ပုဂံဘုရား 'စိမ္မိ' ဟုဆိုသည်။

3100 90 900 900

443 12 777 516

אֲנִי מִיָּדָא רַבִּינָא דְּבֵית רַבִּי

1000 1000 1000 1000

- 378 3: 414

Page 2 of 2

— — — 61970 1672 334 107

1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000